

KAISER LÁSZLÓ

Ezt a fejszét

Dukay Nagy Ádám emlékének

Ezt a fejszét hova vágjam?
Tönkbe nem,
másba nem,
magamba nem.
De fejsze a kézben,
hova vágjam?!
Ne félj, szegény önmagam,
ne féljetek,
másik kezemben
méz és virág,
hiány és szájalom.

Mit tegyek?

Mit tegyek, hogy úgy félek én,
az emberektől rettegek,
mikor csapják félre és el:
nyújtott, békés kezemet.

Mit tegyek, hogy úgy örülök,
bárki hozzám közeleg,
nekem hozza testmelegét,
s leveszi a terheket.

Mit tegyek, hogy nagy stabilan
álljak eléd, emberfi,
ne legyen, hogy minden sejtem
minden sejtéd szenvedni.

Bárhogy vágyom, bárhogy várom,
nincsen nyugvás, nincs béke:
nem tudom, hogy mire való
embervágyam s mivégre.

Korlátlan rabság

Immár magamba zárom szabadságom
és lépek túl naponta határokon,
zárkámiban az ég, a föld és angyalok,
korlátlan rabság lett az én otthonom.